

KRISTINA OHLSSON

ZOMBIKUUME

WSOY

MUITA KRISTINA OHLSSONIN TEOKSIA

Lasilapset
Hopeapoika
Kivienkelit

KRISTINA OHLSSON
ZOMBIKUUME

Suomentanut Pekka Marjamäki

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
ZOMBIEFEBER

Copyright © Kristina Ohlsson 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2020

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-44558-7

Painettu EU:ssa

1

Muukalainen saapui pian sen jälkeen, kun Herbert ja isoisä olivat menneet nukkumaan. Ilma oli todella lämmin, vaikka kello oli jo paljon. Herbert ei saanut millään unta. Isoisänkin tuntui olevan vaikea nukahtaa, sillä hän kuului hääräilevän omassa huoneessaan. Ensin hän kävi avaamassa ikkunan, sitten hän sulki sen. Sitten hän avasi sen jälleen.

Huoneessa on liian kuuma, Herbert ajatteli. Ei tällaisessa pätsissä voi mitenkään nukkua.

Herbert piti huoneensa ikkunaa auki. Siitä ei kuitenkaan ollut apua.

Äkkiä ulko-ovelta kuului kovaäänistä koputusta. Herbert nousi istualleen sängyssä. Ukin jousipatja natisi seinän takana.

- Kuka siellä voi olla? isoisä huikkasi.
- En minä vain tiedä, Herbert vastasi.

Hän nousi ylös sängystä ja veti sortsit jalkaansa. Oveen koputettiin jälleen. Ääni kuulosti äskeistä terävämmältä.

– Tullaan, tullaan, isoisä mutisi.

Herbert seurasi sivusta, kun ukki meni avaamaan oven. Ukilla oli yllään pitkät kalsarit ja paita. Vaateparsi näytti hoopolta, mutta Herbert oli kauan sitten lakannut häpeilemästä isoisän pikku omituisuuksia. Isoisä pukeutui niin kuin häntä itseään huvitti ja teki mitä ikinä halusi. Niin oli aina ollut.

– Hyvää iltaa, anteeksi että häiritsen näin myöhään, miehen ääni sanoi. – Mutta sain kuulla, että täällä olisi vapaita huoneita.

Herbert hiipi lähemmäs.

– Pitää paikkansa, isoisä sanoi. – Muttei sentään keskellä yötä. Tule takaisin aamulla. Me avaamme kahdeksalta.

Herbert pälyili uteliaana ukin selän takaa. Ovella seiso i pitkä mies, jolla oli nenällään tummasankaiset silmälasit ja yllään ruskea puku.

– Ymmärrän, mies totesi. – Kuten sanoin, olen todella pahoillani, että häiritsen teitä näin myöhään. Mutta minun junani viivästyi pahasti. Ja nyt minulla ei ole yösijaa. Olisiko mitenkään mahdollista, että saisin vuokrata teiltä huoneen täksi yöksi? Maksan tietysti ylimääräistä kaiken aiheuttamani vaivan takia.

Mies hymyili nähdessään Herbertin. Sitten hänen ilmeensä muuttui jälleen vakavaksi.

Sekä muukalainen että Herbert odottivat, mitä isoisä sanoisi. Muutama vuosi sitten isoisä oli remontoinut talonsa tontilla olevan vanhan latorakennuksen ja muuntanut sen majataloksi. Ihmiset olivat sanoneet, että hän oli järjiltään ja ettei kukaan haluaisi asua siellä. Moittijat eivät kuitenkaan ottaneet huomioon alueella vierailevia lintubongareita. Ukin talo oli Eldsalassa, ja kaupungin laitamalla sijaitseva kookas järvi houkutteli joka vuosi luokseen tuhansittain lintuja, joita puolestaan tuli tarkkailemaan valtava määrä lintuharrastajia eri puolilta maata. Isoisän majatalolla meni siis itse asiassa oikein hyvin.

Ukilla itsellään vain ei mennyt ihan yhtä hyvin. Hän oli nykyään aina todella väsynyt.

– En oikein tiedä, miten tämä juttu pitäisi ratkaista, Herbert kuuli isoisänsä sanovan. – Toki huoneita on vapaana, mutta niitä ei ole laitettu kuntoon.

Isoisä raapi päätään. Herbert näki talon eturap-
pusilla muukalaisen matkatavarat: kaksi isoa mustaa matkalaukkua.

Ukki katsoi niin ikään miehen laukkuja.

– Siunatkoon, hän totesi. – Tarvitaanko lintujen bongaamiseen tosiaan noin paljon tavaraa?

Muukalainen hymyili jälleen, joskaan Herbert ei

ymmärtänyt minkä takia. Miehestä näki päällepäin, ettei hän ollut erityisen hyvällä tuulella.

– En tullut Eldsalaan lintujen takia.

– Vai niin, isoisä sanoi uteliaan oloisena. – Tulitko kenties bongaamaan ampiaisia?

Isoisä nauroi niin makeasti, että häntä alkoi yskittää. Herbertin mielestä kysymyksessä ei ollut mitään huvittavaa. Hän inhosi ampiaisia. Niitä oli ilmestynyt roppakaupalla sen jälkeen kun hellekausi oli alkanut. Ensin sää oli muuttunut älyttömän lämpimäksi, sitten ampiaisia olikin äkkiä joka puolella. Ukki ja Herbert polttivat öisin erityisiä hyönteiskynttilöitä, jotka pitivät ampiaiset loitolla. Muuten ikkunoita ei olisi voinut pitää auki ollenkaan. Isoisä oli sanonut, että ampiaisten täytyi olla jotenkin sekaisin, sillä normaalisti ne eivät liikkuneet öisin. Eldsalan valloittaneet ampiaiset olivat kuitenkin toista maata.

– Eiköhän yritetä löytää huoneasiaan jokin ratkaisu, muukalainen sanoi. Hän ei selvästikään halunnut kertoa, mikä hänet oli tuonut Eldsalaan. – Minä olen vähään tyytyvä ihminen. Voin nukkua paljaalla patjallakin, jos niikseen tulee. Täällä kyllä tarkenee.

Isoisä nyökkäsi.

– Käyn hakemassa avaimen, hän sanoi. – Siivooja laittaa huoneen järjestykseen sitten huomenna. Sänky siellä on. Ja pieni sohva.

Herbert pani merkille, että miehen täytyi pinnistellä saadakseen nostettua laukkunsa ylös. Ne vaikuttivat tosi painavilta. Herbert huomasi myös jotain muuta, ja hänen vatsaansa alkoi kouristella pelosta. Kun muukalainen kahmaisi käteensä toisen laukuista, sen alta paljastui puiselle portaalle jäänyt punainen lantti.

Tuo on verta, Herbert ajatteli. Laukusta jäi portaalle veritahra.

– Reippaan oloinen poika, Herbert kuuli miehen sanovan, kun tämä asteli isoisän perässä kohti majatalona toimivaa entistä latoa. – Onko hän täällä viettämässä kesälomaa?

– Herbert on minun pojanpoikani, isoisä sanoi. – Ja hän asuu luonani vakituisesti, oli kesäloma tai ei.

Herbert katsoi huolestuneena, kuinka ukki ja muukalainen astuivat sisään majataloon. Kunpa mies ei tekisi isoisälle mitään pahaa. Herbert kumartui tutkimaan portaalle jäänyttä veritahraa. Lähellä lojui pieni tikku, jolla hän sorkki sitä. Saattoiko kyse sittenkin olla jostakin muusta kuin verestä? Ei hänen uskoakseen. Herbertiä alkoi puistattaa, ja hän pudotti tikun kädestään.

Pian isoisä tuli jälleen takaisin, ja Herbert huokaisi helpotuksesta. Portaalle jäänyt tahra oli jo tummunut.

– Nyt mennään nukkumaan, ukki sanoi väsyneenä.

Herbert suuntasi omaan huoneeseensa. Yöpöydällä lepäsi hänen muistivihkonsa. Siihen hänellä oli tapana kirjata ylös asiat, jotka hänen oli pakko muistaa. Kuten ostolistat ja päivämäärät, jolloin hänen piti auttaa isoisää laskujen maksamisessa.

Kunpa ukki ei olisi kaatunut vuosi sitten rappusissa ja saanut aivoihinsa inhottavaa verenvuotoa. Lääkärit olivat selittäneet tarkoin, mitä isoisälle oli tapahtunut. He olivat jopa näyttäneet kuvia vammasta. Kallon sisäpuolelle oli tullut verenpurkauma, ja se oli huono juttu. Aluksi isoisä ei ollut kyennyt kävelemään omin voimin eikä edes puhumaan kunnolla. Vähä vähältä hänen vointinsa oli kuitenkin kohentunut.

– Ilman minua sinä jäisit yksin, ukki oli sanonut Herbertille. – Eikä se käy päinsä.

Lopulta isoisä oli päässyt takaisin kotiin. Herbert oli asunut sillä välin parhaan kaverinsa Sallyn luona. Tämä oli tapahtunut viime kesänä, pian sen jälkeen kun Herbert oli täyttänyt yksitoista. Nyt hän oli kahdentoista. Silloin tällöin ukin luona kävi vakavan oloisia aikuisia, jotka ilmoittivat olevansa kunnan virkailijoita ja sanoivat kantavansa huolta Herbertistä. Virkailijat eivät tuntuneet uskovan, että isoisä pystyisi huolehtimaan hänestä kunnolla.

Herbertin vatsaan alkoi sattua heti kun hän ajatteli asiaa. Ennen muuta hän oli kuitenkin vihainen. Ihan

mielettömän vihainen. Jos kunnan virkailijat yrittäisivät pakottaa hänet muuttamaan joidenkin tuntemattomien ihmisten luo, hän ja Sally lähtisivät kahdestaan karkuun. Herbert ja Sally olivat itse asiassa pakanneet reput valmiiksi pakomatkaa varten. Oli hyvä varustautua ennalta, mikäli heidän täytyisi livahtaa karkuun lyhyellä varoitusajalla. Ensin he menisivät piiloon Eldsalan vanhan tuulimyllyn salahuoneeseen. Siellä he päättäisivät tarkemmin, minne karkumatka jatkuisi.

Avoimen ikkunan takaa kuului ampiaisen surinaa. Herbert veti peiton korvilleen, vaikka huoneessa oli kuuma. Ampiaisissa tuntui olevan jotakin omituista. Ja niin oli myös ukin majatalosta huonetta pyytäneessä muukalaisessa. Herbert ei voinut lakata ajattelemasta miestä. Miksi tämä oli tullut tänne keskellä yötä? Entä miksi miehen laukusta oli jäänyt veritahra etuoven portaalle?

Herbert pani merkille, että muukalaisen täytyi pinnistellä saadakseen nostettua laukunsa ylös. Ne vaikuttivat tosi painavilta. Herbert huomasi myös jotain muuta, ja hänen vatsaansa alkoi kouristella pelosta. Kun muukalainen kahmaisi käteensä toisen laukuista, sen alta paljastui puiselle portaalle jäänyt punainen läntti.

Tuo on verta, Herbert ajatteli. Laukusta jäi portaalle veritahra.

Outo muukalainen ilmaantuu Eldsalaan keskellä yötä. Näin hiostavaa kesää Herbert ei muista kokeneensa - ampiaisia pörrää joka paikassa. Sitten ihmisiä alkaa sairastua erikoisesti. Herbertillä ja hänen ystävällään Sallylla on pahoja aavistuksia. Jotain kauheaa on tekeillä! Yhdessä nuoret hakeutuvat salaiseen lymypaikkaansa, vanhalle tuulimyllylle, jossa he ovat turvassa niin eläviltä kuin kuolleiltakin. Vai ovatko?

Dekkarikuningatar Kristina Ohlssonin uusi nuortensarja tarjoaa hyytävää jännitystä joka luvussa!

www.wsoy.fi

9 789510 445587

N84.2

ISBN 978-951-0-44558-7

Pääillys: Niklas Lindblad, Mystical Garden Design

Valokuvat: Shutterstock

Uimakoulun tunnit pidettiin Eldsalan uimahallissa. Herbert ja Sally kävivät siellä kolmena aamuna viikossa. Isoisän mukaan uimahalli oli maailman pienin, mikä johtui kuulemma siitä, että Eldsala oli niin pieni kaupunki.

Herbert ei ymmärtänyt, miksi ukki sanoi aina, että Eldsala oli pieni kaupunki. Siellähän oli melkein kaikkea. Esimerkiksi uimahalli, kirjasto, kaksi koulua ja pankki. Ja iso, tiheäkasvuinen metsä.

Sally odotti tapansa mukaan tien vierellä postilaatikon luona. Hieman tuonnempänä näkyi maatila, jossa hän asui vanhempiensa ja sisarustensa kanssa. Herbert ei tuntenut muita maanviljelijöitä kuin Sallyn vanhemmat. He omistivat niin paljon lehmää, ettei Herbert ollut edes yrittänyt laskea niitä. Sally oli kysynyt kerran isältään ja äidiltään, voisiko Herbert muuttaa heidän

luokseen, jos isoisä ei enää jaksaisi pitää hänestä huolta, mutta he olivat vastanneet kieltävästi. Herbert voisi toki käydä silloin tällöin yökylässä mutta ei muuttaakaan pysyvästi heidän luokseen. Herbertistä se oli vähän outoa. Maatila oli vaikka kuinka iso. Tottahan siellä olisi ollut tilaa myös hänelle.

– Meille tuli myöhään illalla joku mies, Herbert sanoi Sallylle.

Sally heilutteli uimakassia kädessään. Herbert kertoi muukalaisesta ja tämän laukuista.

– Oliko se tosiaan verta? Sally kysyi kauhuissaan.

– Luulisin niin, Herbert sanoi.

Hän ei kuitenkaan kertonut Sallylle, mitä mieltä ukki oli aamulla ollut, kun hän oli näyttänyt tälle portaaseen tulleen veritahran. Isoisä oli sanonut, että hänellä oli vilkas mielikuvitus ja että tahra saattoi olla mitä tahansa.

– Kamalaa, Sally sanoi.

Sitten hän huiskutti kättään kasvojensa edessä.

– Nämä ampieiset tekevät minut hulluksi! hän puuskahti. – Niitä on kaikkialla. Isä tappoi eilen ainakin viisi.

Sally huokaisi.

– Enemmän minua kyllä ärsyttää Miranda, hän jatkoi. – Tänä aamuna hän lukittautui vessaan eikä tullut ulos tyyliin ollenkaan.